

5000.

Когато посетих за пръв път рая,
Видях молитвите, отвред отправяни,
И се учудих, трябва да призная,
Че всички са без отговор оставени.

Най-много бяха до Отца и Сина,
А до Светия Дух – по изключение,
Но и една внушителна купчина
Бе до светци със областно значение.

Отдел „Молитви” вече е затворен
Във резултат на реорганизация
И някогашният му дом просторен
Е център за нагледна агитация.

Архангелите - слепи, глухонеми,
За рая чакат приходи големи.

5001.

*Географията е История на пространството,
А Историята е география на времето (Елизе Реклю)*

Писател, обигран във занаята,
Съзря в това метафорична сила
И чрез пространствата и времената
Творбата му света е оплодила.

Претоплената манджа се хареса,
Реклю отдавна под земята спеше,
Каквото може, дал бе за прогреса
И в рая с плодоядство се тешеше.

А „Географията” многотомна,
Събирана през зрелите години
Е плод на продуктивността огромна,
Чиято слава няма да премине.

Реклю велик е и ще продължава
Да взима малко, повече да дава.

5002.

*Тиква тиквата изтиква, но пак
тиква там пониква (Митко Божков)*

В тиквариума борбеност кипи,
И всяка тиква тиквата топи

Щом в страстна битка до последен дъх,
Най-недостйните са взели връх,

А всеки иска по привичка стара
Разноските си бързо да изкара,

Помага им (и още как!) Законът
България в чужбина да прогонят

Да няма българин, дори за цар,
Останал жив покрай Балкана стар,

Така от името на Парламента
Единствено ще се запази „-мента”.

А който мисли, че ще ме обори,
Добре дошъл е с мене да поспори.

5003.

Народецът ни е разединен
Помежду две особени сдружения,
Които дълго го държат във плен
Чрез кръг узаконени престъпления.

Боричкат се редовно за властта,
Залагайки на някакви различия,
А в своята свещена простота
Страдалецът не вижда, че са ничии.

Късмет е да попаднеш на такъв
Народ, удобен за превъзпитание -
Макар на герба си да има лъв,
Ярем желае той, а не въстание.

И хора, за целта предназначени,
Товарят го безмилостно на смени.

5004.

Навред нищожествата триумфират,
Подкрепяни от рая и от ада,
Цъфти на суетата панаирът
И себе си предлага за награда.

Те са добрият глас на мнозинството,
Измервано на броя им чрез ръста,
Непробиваем щит на обществото,
За тях разпънат бе Христос на кръста.

Тук-там по някой талантлив се пръква -
Искра, за миг, която пръсва мрака,
Но дружната тълпа я бързо стъпква
Преди светлика неин да дочака.

А Господ има дълго да се чуди
Защо светът е тъй богат на юди.

5005.

Мойсеевият повик „Не убивай!”
Се задуши във времето несбъднато,
А днес на първо място е „Откривай
Как хора да изпращаш към отвъдното!”

Екранът има важната задача
Да ни показва още от детинството.
Че в ролята полезна на палача
Човек укрепва на рода единството.

Как лесно е на ближния животът
Да се превърне в гаснещо безплодие,
Когато танковете забоботят
В съзвучие с предсмъртната мелодия!

Науката с увереност успява
Модерни средства да осигурява.

5006.

*Баташкото клане е позорът на
човека като биологичен вид.*

С разнежена жестокост непрестанна
Убийците към жертвите мълвят:
„Не се стълпявайте пред ятагана,
Ще дойде скоро и на вас редът.”

А ходжата, небесен предводител,
Старае се да осчетоводи
Смъртта на всеки християнски жител,
Тъй както Мохамед разпореди.

Внезапно вик се чува от чердака
Във кървавия край на този ден,
Жена в утробата си с два близнака
Убил е изрод, тройно награден.

Христос във рая скрил се бе от страх
Пред пълновластието на Аллах.

5007.

Ахмед ага Барутънлията,
От майка българка роден,
С успех в Батак преряза шията
На българите, взети в плен.

На него, да му види сметката,
В страната никой не посмя.
На сифилиса спирохетката
Го прати в черната земя.

В света на родните предатели
Той е приет на пост висок.
Във ада с Юда са приятели
И обитават общ чертог.

Дейци от неговия тип са
Опазени от всяка липса.

5008.

По време на Баташкото клане
С жестокостите му нечувани,
За обич приживи какви ли не
Са сътворени и са публикувани.

От мазохизма странен на Исус
При получаването на плесниците
Израства човеколюбив съюз,
На който бързо се множат редиците.

И все пак тръгва за към Цариград
Ръчичката отрязана до китката
На малкото детенце от Батак
Във знак, че победено е във битката.

Тя в себе си едва ли подозира,
Че цялото човечество побира.

5009.

Жестокост, с подлост комбинирана,
В Батак бе действащата сила,
От жаждата за кръв организирана
И образ на съдбовност придобила.

А жертвите, събрани в черквата,
Закрила чакаха от Бога,
Не виждайки, че дяволи зачеркват я
И аз да премълча това не мога.

Вилнеят шеметно палачите,
От черепи градят си крепост
И ако вие прага ѝ прекрачите
Ще ви посрещне вечната Свирепост.

От трона си тя властва над Земята
И в правдата изтрива си краката.

5010.

Отдавна е известно на планетата,
Че в Турция нередки са кланетата

Обаче на Ахмед ага дружината
По зверства си остава ненадмината.

Прочути са не като победители,
А с мъст над невъоръжени жители,

Които им накървят ятаганите,
За да ги пратят в рая мюсюлманите.

Европа каза, че е изненадана,
България – че е в Батак предадена,

А Турция, на упреците в ручея,
Била решила да разследва случая.

Единствено на жертвите убити
Словата са във гробищата скрити.

5011.

На страшното клане сред произвола
В Батак личи решение зловещо,
Смъртта си жертвата посреща гола,
За да послужат дрехите за нещо.

ЧеКа използва същата прокоба
При всички свои генерални чистки
За да обогатява гардероба
На своя щаб и неговите близки.

Смъртта минава на стопанска сметка,
Добива своя ценностна система
И въпреки че е жестока гледка
Печалбата ѝ става важна тема.

Печалбата, дори да е нечестна,
Превръща се във сила повсеместна.

5012.

Намериха се хора да завидят
Дори и на Баташкото клане
И ловко всякакви лъжи изпридат
Относно има ли го или не.

Наричат го „убийство ритуално”,
Присъщо на покварен фанатик
Със цел да се опозори глобално
Лица на турския султан велик.

С пари неистините защитават.
Не крият мръсния им произход -
Не се променя на лъжците нравът
При опита да лъжат цял народ.

Но черепите на деца посечени
На истината вечна са обречени.

5013.

Самодоволни и самодостатъчни
Са властващите малцинства у нас,
Без признаци, макар дори зачатъчни,
Че знаят кой ги е дарил със власт.

Народа със хазарта на рулетката
Оприличават в своите мечти
И основателно си правят сметката
Как щастieto ще ги сполети.

А сполети ли ги, тогава всички те
Залавят се усърдно нощ и ден
Да си натрупат доживот паричките
И то живот, добре осигурен.

Това е истината, избиратели!
Споделяйте я с близки и приятели!

5014.

Умре ли някой, него го оплакват,
Умрат ли милиони, тях ги честват,
Ораторите от възторг прегракват
И млади патриоти с факли шестват.

„За Свободата наша те умряха
И подвигът им свят незабравим е,
Но, за беда, те твърсе много бяха,
За да запомним всекиго по име.”

Отделните лица мъгла обвива,
Намират в нея групова закрила -
На преден план изпъква Колектива
И неговата несломима сила.

А виден скулптор формата намира,
С която общо ги символизира.

5015.

Напълно убеден съм вече аз
След среща със каква ли не угроза,
Че комунизмът, дойде ли на власт,
Превръща се в тревожна диагноза.

Той вяра е за всеки неуспял,
А неуспелите са мнозинството
И мъката им да превърне щял
Във процъфтяване на обществото.

От залпа на „Аврора” до „ГУЛАГ”
Оказва се, че времето е кратко
И много кръв е водещият знак,
Да бъде прминаването гладко.

А в огъня неугасим на словото,
И сухото изгаря, и суровото.

5016.

Ако се съди само по рекламите,
Човек живее вече в земен рай
Далече на съдбата от измамните,
С усмивки и веселие без край.

Лъжи подобни са добронамерени
Със своя оптимизъм без предел,
Във ведрото безмислие уверени,
Печалбата е тяхна крайна цел.

До мен достигнаха дори твърдения
За първата реклама на света –
Това според авторитетни мнения

На Ева е невярната мечта,
Която Дяволът ѝ бил предписал
И да направи грях я бил орисал.

5017.

Обезверяване и озверяване,
Изглежда свързани са в този свят,
Човек за да постигне оцеляване
В борбата срещу своя кръвен брат.

Възпяваните ведри добродетели
Се свличат като нежелан товар
И всички, облекчение усетили,
Пробуждат в себе дремещия звяр.

Така войската е за бой зареждана
Против посочената ѝ страна,
От многозвезден генерал повеждана
Във обявена или не война.

И този кръг, със царя или без,
От древността повтаря се до днес.

5018.

От Сталин в социалната хирургия
Безспорно по-велик до днеска няма,
Дори сред най-прочутите Кобурги е
Той ярко слънце в звездна панорама.

Работи не със ножа, а с писалката,
Замахва и народите се стапят,
А на Историята по пързалката
Държави се изместват по на запад.

Писалка със мощта на гилотината
Света заставя, да не го забравя,
Когато с настойчивост ненадмината
По своя вкус той Глобуса преправя.

Като Атила да извика може:
„Пред мен – на колене! Аз бич съм Божи!”

5019.

Лавина от продажни политици
Затрупва хубавата ни страна,
Нахални, дръзки, стиснали пестници,
С народа собствен те са във война.

Множат се и по брой, и по проценти,
И няма сила, годна да ги спре,
Когато вождове и президенти
Народът трябва да си избере.

Народът, ах, народът - се е вписал
Да бъде някакъв консуматив,
Приспивана е неговата мисъл
И той за всичко става отстъпчив.

Изглежда, че за всеки сънен жител
Ще бъде нужен по един будител.

5020.

Бандитовластието се оказа
Всесилно сред балканската земя
И както сам Тиквоний забеляза,
Пред него всяка правда занемя.

Той беше нискостепенно бандитче
Във рамките на родния квартал,
Когато синьокръвното мадридче
Бандит да го направи пожелал.

Министри качва и ги уволнява,
А папи милват черепа му гол,
Държавата отдавна управлява
Със силата на своя произвол.

Сред гражданите, частни или щатни,
Кой името му може да отгатне?

5021.

На Рени за 24 май 2023.

На твоя Ден Рожден изпитвам завист
За твоята невероятна сила,
С която, спряла чуждата ненавист,
За мен ти щастие си сътворила.

А Времето със своята разруха
Пред теб обезвластено коленичи,
Не те подготвя за старица глуха,
А си оставаш нежното момиче.

Дерзай, обичай, хубавей на воля
И който може нека да те следва!
За мен е спомагателната роля
Успехът ти в живота да не предва.

Във този свят, извечно неспокоен,
Дано да бъде за това достоен!

5022,

Щом истините са във мрак залутани
И опетнено всяко бойно знаме е,
За вожда всички крепости са срутени
Без тази на свещеното безсрамие.

Страстта към него? С устрем почва тя
Към кървавите самозаблуждения,
За себе си за да подготви почвата,
Като превъплъщение на гения.

Безсрамието счита за юначество
Народът, стреснат до зашеметяване,
А с него, по количество и качество,
Приема, че водачът богоравен е.

И всички хижи, зали, кабинети,
Са украсени с негови портрети.

2023.

От много време вече не е тайна
Страната със стотици живи мърши,
Която плаща с обич всеотдайно
На всяка мърша, нищо да не върши.

Заети са сред гербовата зала
И никой нивга себе си не щади,
Защото в името на идеала
Ще има допълнителни награди.

Те двеста и четирсет са на брой,
Към нищоправене с добра способност,
Подбрани всичките от род и сой,

Послушни до най-малката подробност
И всеки знае да ги назовава,
Но да ги назове не се решава.

5024.

Две безнадеждности ни управляват
В очакване на светли бъднини
Със обещания да ни спасяват
От сполетяващите ни злини.

С едната безнадеждност се привиква,
Със втората обаче няма как,
С отровата си тя навред прониква,
Като опасен, но невидим враг.

Повярвахме в лечебната ѝ сила
И както виждаме, настъпи крах,
А после тя си бе възстановила
Това, което беше – вечен страх.

Узнахме с ученическа прилежност -
Не ни върви дори на безнадеждност.

5025.

Пред нас неизчерпаеми простаци
Развяват бодрата си тъпота,
Но хората ги схващат като знаци
В стратегията важна на властта.

И не един прилежен коментатор
Чрез средства на словесния разбор
Разхвалва властващия провокатор,
Вместо да го даде на прокурор.

А провокаторът се възгордява,
От чужда мъдрост смешно обладан
И задължава цялата държава

За мъдростта да му отдава дан,
А древната, великата България
Превръща в политическа лотария.

5026.

Провалът ни до превъзходна степен
Е част от собствените ни заслуги,
За да успее учен достолепен
Да ни класира в групата „и други”.

Страната ни отдавна стана малка,
Но недостатъчно според съседа
И в историческата катафалка
Той нас в мечтанията свои гледа.

Помагат му водачите ни днешни,
Опрени на привичните си нрави,
С усилия доскоро неуспешни,
Но с устрем, който с всичко ще се справи.

Опялото за гроба е готово,
Очакваме встъпителното слово..

5027.

Игривост, предвидливост, находчивост,
Тълпят се пред детинския му взор,
Но той двусмислената справедливост
Избра за себе си във този спор.

Не бе я виждал, но с безспорен усет
Я вплете в съкровените мечти
И със надежда хората да вкусят
От чара ѝ, пред тях щом разцъфти.

Не я откри във царските палати,
Нито в покоите на знатен вожд
Или сред учените всепризнати,
Където търсеше я ден и нощ.

Той остаря и взе да му се струва,
Че може тя и да не съществува.

5028.

Невинни мряха и преди Христа -
Жертвоготовни, праведни и тъжни,
Но той когато дойде на света,
Те, да загиват, вече бяха длъжни.

Страданието стана нужен знак,
За да се влезе в царството небесно,
А с обич да прегръщаш своя враг
Бе призив, проповядван повсеместно.

Да бъде пълен раят продължи
С невинните, приемани по спешност,
Повярвали в опасните лъжи,
Да любят своя враг до безутешност.

Самият Бог обаче без пощада,
Вразите свои праща всички в ада.

5029.

Природата отне ни всичко ценно
Без да ѝ трепне и за миг окото,
А с безразличие, от нас платено,
Да ни погребва чака обществото.

Да бъдеш старец е голяма горест,
Която бавно тласка те към гроба
И възгласът „O tempora, o mores!”
Не спира насъбралата се злоба.

Неведоми са нейните причини –
Досада, завист, гняв и неприязън?
Животът сякаш иска да изстине,
Щом е от Времето със смърт белязан.

Тя постепенно е била съзиждана
И днес търпяна е, но ненавиждана.

5030.

Законът бавно крета след бандитите,
Обхванат от разнопосочен свян,
Че може да засегне придоботите
От тях предимства във Булгаристан.

Те неразривно слети са с държавата,
Редиците им стройни я крепят
И помежду си си поделят славата,
Да ѝ посочват правилния път.

Съдии със бандити са прегърнати
Във християнски нерушим съюз,
Към райската обител с гръб обърнати,
За правдата със безпогрешен вкус.

А като ценен дар новогодишен,
Оказва се, съдът че е излишен.

5031.

Властта палачи и гробокопачи
Прегърнаха във кървави обятия,
Оставяйки народа ни да плаче
Пред кръста със Христовото разпятие.

Но Бог със повече от двайсет века
Забавя чаканото възкресение –
Веднъж щом е предаден от Човека,
На него глед вечно със съмнение.

Водачите ни са от злото племе,
Заченато във лоното на Дявола
От неговото прокълнато семе,
С мощ никога и нищо не прощавала.

А управленческите наши нужди
Ще се уреждат все от хора чужди.

5032.

Дечица бяхме двадесет и седем
И беловлас учител с нас бе редом,

Когато през баира на годините
Потърсихме земята на невинните,

Каквито ние всички вкупом бяхме,
Но даже да я зърнем не успяхме,

А на пазара с трепетно участие
Разменяхме невинност срещу щастие

И групата единна се разпадна
С появата на разлика грамадна

Между забогателите и бедните,
Като по брой най-много са последните

И не остана никой за свидетел
С невинността – излишна добродетел.

5033.

Заблудата всеобща на войната -
Извечната ни човекомелачка,
Успява всяка пречка да премачка
Към обещаваната смърт в предплата.

Аз виждам как чрез тяга всемогъща
Сред призивите, може би най-злият,
Гласящ „Убий, за да не те убият!”,
Във „За да те убият!” се превръща.

Лъжа, изпробвана през вековете,
Войната прави неизкоренима
А дотогава, докато я има,

Тя с погребална светлина ще свети
На хората, във себе си решили,
Да я подкрепят с всичките си сили.

5034.

Обичам словото „известен учен”,
Макар да крие в себе си лъжа
И в качество на учен злополучен,
На всички да я кажа аз държа.

Обречен е на пълна неизвестност
Човекът на науката сега,
Единствено теши се в своята честност -
На истината зле платен слуга.

Случайно някой учен, щом поиска,
Превръща се в посредствен политик
И с удоволствие поема риска
Навред да гледат неговия лик.

С лица от кол и от въже сдружен,
Куп вестници го славят всеки ден.

5035.

*Путин провежда в Украйна „специална
военна операция”. Този, който я нарече
война е заплашен от 15 години затвор.*

Хитлер не започна страшната война,
Само специална бойна операция,
И увлече в нея цялата страна
С укротената му вечно вярна нация,

Хората пожертва без да ги брои,
Всички бяха горди, че не мрат на вятъра,
Фюрерът със гибел ги удостои,
За да са актьори на смъртта в театъра.

Бомби прекроиха в пепелища нивите,
Без война те бяха щит за траен мир,
И в това се лесно убедиха живите,
Радостни и бодри в кървавия пир.

Но тогава точно сред безреда смутен
От безвремието се показва Путин.

5036.

Припомням си за славния маршал,
Осъден, после реабилитиран,
Как в страшни времена е изтърпял
Живот, от престъпления раздиран.

Той бил е жертва, но и зъл палач,
Избил без жал гладуващи дечица,
Безчувствен, глух за майчиния плач,
С жестока до безумие десница.

Съдиите му върнаха честта
За него и за неговата челяд,
А беше нужно за жестокостта
Отново показно да го разстрелят.

В Русия, от чудатости задръстена,
На него главна улица е кръстена.

5037.

*“Но в затвора попаднал на хора
и станал човек” (Н.Й.Вапцаров)*

Затворът – наша родна академия,
Приют за политически серсеми е

И щом престанат да са нужни там,
Прехвърлят се без нито капка срам

На постове високи във държавата
И първи кандидати са за славата,

Която ще спечелят всеки път
Ако успеят да я предадат.

О, те успяват, в туй не се съмнявайте
И на съчувствие не се надявайте,

А всеки мъж, дете или жена
Отстъпват ги на половин цена,

Но искат през текущите години
Да имат „майбах” или „ламбурджини”.

5038.

Живеем сред бандити ненаказани,
Които жертвите си не познават,
Та затова с невинност са белязани
И дните си спокойно изживяват.

Отрова са изсипали във почвата
И хилядите хора са измрели...
Статистика? – С процентите започва тя
И с тях завършват важните ѝ цели.

Процентите са слабо доказателство
В съда за тази напаст всеизвестна,
По-скоро те са всъщност обстоятелство,
Оставящо вината безадресна.

На жертвите процентът намалява,
А бройката им се увеличава!

5039.

Бленувахме сред родна демокрация
Народът ни щастливо да живее,
А днес единодушно цяла нация
Не е съгласна да живее в нея.

Несетно страстните народовластници
Ни сложиха на робството хомота
И станаха отборни съучастници
В почернянето скръбно на живота.

А ние забелязахме угрозата
От тяхната игра коварна, мръсна,
Когато за да спрем метаморфозата

Бе вече безнадеждно късно
И с воплите на горестно оплакване
Замираме в поредното очакване.

5040.

*Майката на Левски, Гина Кунчева
се е самоубила, като се е хвърлила
в кладенец.*

Трупът ѝ кладенецът възприе,
Но не и на България позора,
Балканът в дебрите си го пое
И с вихър го разнесе из простора.

Голям е той, но още ще расте
И със отровата си ще ни дави,
Дори и ангел с образ на дете
Към Бог молитвите си да отпрати.

Бесилото поетът го възпя,
До него кладенецът се нарежда,
Където да се прислони успя

На цял народ убитата надежда
И вят се за вечни времена
Две черни като въглен знамена.

5041.

За *някого* си пазехме омразата,
Но скоро тук прибавихме и *нещо*,
По този начин разширихме базата
За чувството, от всички най-горещо.

Сега идеи и организации
Да бъдат мразени се смята редно,
Особено при млади демокрации,
Които се развиват всепобедно.

За личната вина е облекчение –
От *някого* към *нещо* се пренася,
А после падат всички обвинения
За сметка на идейната украса.

Защо обаче този странен пренос
Е със загадъчна предназначеност?

5042.

Защо ли днес мошеници-негодници
Ни позорят с престъпната си власт
И заедно с любовници и сродници
Кръвта ни смучат с ненаситна страст?

Чрез своята огромна незначителност
Запълват Министерския Съвет
И нашата обществена действителност
Превръщат в купища духовна смет.

О, зная, те са Божие проклятие,
Загдето със боязън си мълчим,
А нашето търпение признато е
За стожер здрав и непоколебим.

Човекоединицата привиква
На робството с покорство да откликва,

\\
5043.

Във стадото най-важен е водачът,
Той пази всичко живо – старо, младо,
И те уверено след него крачат,
Но не така е в българското стадо.

У нас народът ни обслужва вожда
По начен често не съвсем законен
И с неговата мъдрост се опложда,
За да спечели отклик благосклонен.

Той е готов дори на саможертва
За демократи с образ на тирани,
С кръвта си Свободата си зачертва
И с робства поколенията храни.

Инстинкта си, от правилна възможност,
Превръща в своя противоположност.

5044.

С целенасочено до смърт безумие
Общественият ни живот пулсира,
Обгърнат щедро с океан от думи е,
Мир за да търси и да го намира.

Мъдрецът, ръководен от глупаците,
За равенството си със тях се бори,
Очаквайки с огромна горест знаците
За достъп в управленските простори.

Но те не идват. И не ще пристигнат.
Ограничени са от ред забрани
А липсва лост, чрез който да се вдигнат,
Безумието доблестно ги брани.

За малко и голямо нарушение
Стрелбата тук е без предупреждение.

5045.

Опитвам се да разбера страната,
Превърнала се във археология
И пратена смъртта си да пресмята
От своите обитатели двуноги е.

Подложена била е безпощадно
На преход дълъг, бавен и мъчителен,
Със население, за правда жадно,
Без указание за път спасителен.

Прииждали в тълпи неизтощими
Освободителите – поробители,
И чуждестранни, и със местно име,
За плячка устрема си ненаситили.

Сега, след наниза на дните робки,
Единствено е годна за разкопки.

5046.

Бе Македония огромна рана,
България където кръв пролива
Във времена на слава и измяна,
Родени от любов немилостива.

Бе много силна братската прегръдка
И вместо да затопля, задушавя,
За въздух свеж не ни оставя глътка,
Плашило стана родната държава.

Светът враждебен ще потрива длани,
Доволен, че родът разединен е
И скъсани са връзки първозданни,
За братство някога предназначени.

Така било е, за да е на власт
Над всички нас Кобургът-педераст.

5047.

Държава и Родина бяха слети,
Но днес са безнадеждно разделени,
Умряха съкровениите завети,
За благоверници предназначени.

Държавата – естествен неприятел,
Ограбва щедро, где когото хване,
Не господар, а вечен наемател
Човекът в нея е и ще остане.

Да я обича той не чувства нужда,
А обичта му тя не заслужава,
Тя уж е своя, но е всъщност чужда
И той не иска да я защитава.

Войникът с вихрения вик „На нож!”
Отдавна спи сред непрогледна нощ.

5048.

*Да позова? – Ти нямаш име,
Ти светла и безсънна скръб!”
(Николай Лилиев, „Родина”)*

Усещаме я ако е отнета
И болка сграбчва нашите души,
Съзирайки как жертва на момчета
Със смърт смъртта ѝ иска да теши.

Тя е страдание за нас безсменно,
Приемано със искрен благослов,
На щастието бърдно посветено
И трайно пресъздавано в любов.

Това е мерната ѝ единица,
За някои обаче тя е вещ,
Която е възможно за стотица
В кварталния пазар да продадеш.

Готови са да дават и отсрочка
Ако намерят обща гледна точка.

5049.

Народът-собственик в народ-слуга
Превърна се чрез някаква магия
И страда, без да знае докога
Бедата си от себе си ще крие.

Насилвайки се, със отпаднал глас,
Той липсващата Свобода празнува,
Окуражаван от престъпна власт,
На негова която се преструва.

Къде се скри бунтовният му нрав?
В търпението търси добродетел,
А нявгашния образ величав

Да претвори в портрети се е сетил,
За да красят господствщия гнет
Най-вече в Министерския Съвет.